

Húsvét ünnepe – 2013. március 31. – C év

A galamb, néhány nappal azután, hogy Isten megteremtette, odajárult a Teremtő elé és siránkozva panaszkodni kezdett. „Jaj, mindenség Ura! Olyan szörnyen félek! Apró és vékony lábakat alkottál nekem ehhez az esetlen, kövér testhez. Állandóan a nyomomban ólálkodik egy macska. Szúrós tekintettel követ engem, és biztos vagyok benne, hogy felfalna, ha sikerülne elkapnia. Én azonban ezeken a kicsi és idétlen lábakon nem tudok elmenekülni előle. Kérlek, segíts rajtam.” Isten erre szárnyakat teremtett a galambnak. A galamb azonban a következő reggelen ismét ott állt a Teremtő előtt, és még panaszosabban siránkozott. „Uram, ugyan mi értelme volt, hogy rám teremtetted ezeket a furcsa tartozékokat! Olyan nehezek, alig bírom cipelni őket a hátamon! Ráadásul mindenbe bele is akadnak, ahogy futni próbálok a macska elől! Most még nehezebben tudok menekülni, biztos, hogy előbb-utóbb el fog kapni!” Isten erre fölnevetett: „Te szegény, oktondi kis galamb! Nem azért adtam a szárnyaidat, hogy cipeld őket a hátadon, hanem hogy kiterjeszd őket, fölemelkedj velük a levegőbe, és magad alatt hagyhasd ezt veszélyes földi világot.”

Vajon miért olyan nehéz az embernek elhinnie, hogy létezik feltámadás a halálból? Hogy Jézus feltámadt, és ma is él, valamint hogy nekünk is örök, boldog életet adhat? Talán azért, mert maga a hit okoz problémát, az elfogadása valaminek, amit korábban még nem tapasztaltunk meg? Nem, nem erről van szó. Az emberek nagyon is hiszékenyek! Néhány évvel ezelőtt a bűnbocsánat szentségével, a gyónással kapcsolatban olvastam valahol, hogy noha sokan magát a gyónás szentségét rendkívül elhanyagolják, vagyis Isten felszentelt szolgálójának nem vallják meg bűneiket, azonban ettől függetlenül úton-útfélen gyónnak. Panaszkodnak, vádaskodnak, saját hibáikat, botlásaikat is kitérítik, de nem ott és azoknak, akiknek kellene, s főleg nem úgy, ahogyan kellene. Így nem is nyernek belőle semmit. Nem kapják meg a bocsánatot bűneikre és a hasznos, előremutató tanácsokat azok elkerülésére. Ugyanez igaz a hittel kapcsolatban is. Mindenféle dologban hisznek az emberek, de a hitük földhözragadt, és földhöz ragasztja őket is. Nem hisznek az Istentől adott gyógyulásban vagy a szenvedés megváltó erejében, de hisznek mindenféle energiákban, ezoterikus hókusz-pókuszokban. Nem hisznek az Oltáriszentség életet adó erejében, de hisznek mindenféle táplálék-kiegészítőkben, kristályokban. Nem hisznek az Evangélium ígéreteiben, de hisznek jóslatokban, horoszkópokban, emberi sarlatánságokban. Nem hisznek a mennyei, boldog, örök életben, de hisznek a szerelem vagy párkapcsolat adta boldogságban, a pénzen megvehető jólétben stb. stb. Természetesen nem azt akarom mondani, hogy a felsorolt dolgok közül bizonyosoknak ne lenne meg a helye és szerepe az ember életében, azonban semmiképpen nem szabad tőlük olyasmit várni, amit nem tudnak megadni. Ahogyan a barátnőnek vagy ivócimborának való panaszkodás, kitérülködés nem hoz bűnbocsánatot, úgy a szerelem vagy a pénz sem ad igazi boldogságot, a gyógyszerek és természetgyógyász eljárások sem adnak gondtalan, szenvedésmentes életet.

Most a Hit Évében, a feltámadás nagy ünnepén érdemes elgondolkodni azon, mi a baj hát valójában az emberek hitével? Nem maga a hit aktusa van válságban, hiszen az emberek többsége nagyon is könnyen elhiszi azt, amit hinni akar, még akkor is, ha nem túl sok valós tapasztalata van arról, amiben hinni akar! Figyeljük csak meg, a tinédzserek mennyi mindent várnak a szerelemtől, holott általában kiüresedett, tönkrement, nehezen elérhető párkapcsolatok veszik körül őket a valóságban. De majd az övük más lesz – reménykednek újra és újra. És nem is baj! A baj inkább az, hogy az emberek a hit szárnyaival nem emelkednek föl az evilági lét korlátai fölé! Csak a földi élettel szemben vannak már-már irreális elvárásaik, de hogy ennél az így is-úgy is elmúló életnél valami jobb, több, boldogabb is várhatja őket, azt nem

remélik. Nem véletlenül hangzik el Szent Pál felszólítása: „Ami odafönt van, arra irányuljon a tekintetetek, ne a földiekre!”

Aki hisz a feltámadásban, a halálon túli, boldog, örök életben, és abban az Istenben, Aki mindennek forrása és Ajándékozója, az képes lesz itt a Földön is jobb világot, emberibb, élhetőbb társadalmat teremteni. A húsvéti hit ugyanis a világ fölé emel, de nem szakít el ettől a világtól. Ahogyan a feltámadt Jézus is visszatért az Atya Országába, de ugyanakkor velünk is maradt a világ végezetéig. Ha hiszünk az igazi, szeretetből fakadó boldogságban és abban, hogy a rossz nem uralkodhat fölöttünk örökké, az erőt ad nekünk a földi életben is a szeretet építésére és a rossz elleni küzdelemre. Ez az a remény, amiről Ferenc pápa azt mondja nekünk, hogy ne hagyjuk elvenni tőlünk. Így szólt hozzánk virágvasárnapi elmélkedésében: „Ne hagyjátok, hogy elvegyék tőletek a reményeteket!” Akik elvenni törekednek tőlünk ezt a reményt, azok azt akarják, hogy csak földi értékekben bízunk, azoktól várjuk a boldogságot, megelégedettséget: azoktól a földi értékektől, amelyeket ők kínálnak nekünk, amelyeket tőlük vásárolhatunk meg. Ha pedig esetleg azt tapasztaljuk, hogy még sem vagyunk kellőképpen elégedettek és boldogok, akkor hazudjuk azt magunknak, hogy még biztosan nem szereztünk belőlük eleget! Még több kell! Vagy másik kell! Még több pénz, még több, vagy másik autó, ház, másik nő vagy férfi, jobban fizető munkahely stb. stb. Ne higgyük el, mert nem is valóság, hogy ezek valóban megadják életünk maradéktalan elégedettségét! Merjük használni a szárnyainkat! Merjünk hinni az Odaföntvalókban, a földi lét korlátait túlszárnyaló boldogságban, az elmúlás nélküli szeretetben! Ha így teszünk, akkor nem keseredünk bele a mindennapok kudarcaiba, tökéletlenségeibe, a „még nem teljes élet” hiányosságaiba, s lesz erőnk küzdeni a rossz ellen, mert tudjuk, hogy a rossz, a szenvedés és a halál már legyőzött.